

Όχι στις εκλογικές αυταπάτες

«Το δίλημμα των καιρών δεν είναι μνημόνιο ή ΣΥΡΙΖΑ, νεοφιλελευθερισμός ή σοσιαλδημοκρατία αλλά καπιταλισμός ή επανάσταση». Ν. Μαζιώτης, μέλος του Επαναστατικού Αγώνα.

Πάλι στις Κάλπες θα Αναθέσεις τη Ζωή σου;

Είναι μια κοινή διαπίστωση ότι το πολιτικό σύστημα στην Ελλάδα και οι εκπρόσωποί του, τα αστικά κόμματα που συμμετέχουν στις εκλογές, έχουν μια απομυθοποιηθεί, όσον αφορά τις κενών πράξεων υποσχέσεις τους στους ψηφοφόρους και την εκλογική τους πελατεία. Άλλη μια διαπίστωση είναι ότι αρκετός κόσμος έχει αρχίσει να τους στρέφει την πλάτη, αντιλαμβανόμενος πως δεν μπορούν να του εγγυηθούν την κοινωνική ασφάλεια του άλλοτε κράτους (έστω πενιχρής) πρόνοιας.

Από την άλλη, οι ίδιοι οι κυβερνητικοί συνασπισμοί κομμάτων έδειξαν τα τελευταία 4-5 χρόνια το πιο σκληρό τους πρόσωπο, περνώντας σε ένα ολοκληρωτικό καθεστώς έκτακτης ανάγκης για την επιβολή των μνημονίων και της οικονομικής εξόντωσης του μεγαλύτερου μέρους της κοινωνίας. Στην παρούσα συγκυρία επιχειρούν τη συνέχιση της καπιταλιστικής επίθεσης με όσο το δυνατόν λιγότερους κοινωνικούς κραδασμούς, προβάλλοντας εναλλακτικές προτάσεις διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης μέσω “προοδευτικών” και “αριστερόστροφων” κομματιδίων τύπου ΣΥΡΙΖΑ.

Κανένα Κόμμα Πάνω από τα Κεφάλια μας

Ο κοινωνικός ιστός αποτελείται από διαφορετικά υποκείμενα. Ένα πολυπληθές μέρος του, τα χαμηλότερα στρώματα που αποτελούν και την πλειοψηφία, δεν έχει ακόμη αποκτήσει τη θέληση και τη δύναμη να πάρει την κατάσταση στα χέρια του, χωρίς να αναθέτει τη ζωή του στους

κάθε λογής "ειδικούς" και πολιτικούς, γιατί έχει εκπαιδευτεί μέσω του κυρίαρχου αντιπροσωπευτικού συστήματος να μην έχει λόγο μετά τις εκλογές και να θεωρεί ότι οι εκλογές είναι ο μοναδικός τρόπος, που μπορεί να δώσει τις λύσεις μέσα από την ανάδειξη ενός κόμματος στην πρωτοκαθεδρία της κυβερνητικής θέσης.

Ένα μέρος της κοινωνίας έχει πελατειακές σχέσεις με τα κόμματα που διεκδικούν την εξουσία (είτε με τη μορφή ρουσφετιών και υποσχέσεων, είτε μέσω οικονομικών δοσοληψιών) και το μικρότερο, αλλά πιο ισχυρό οικονομικά κομμάτι, η μεγαλοαστική τάξη, αυτή που στην πραγματικότητα έχει τον απόλυτο έλεγχο της χώρας (οικονομικό και πολιτικό), είναι αυτή που καθορίζει την πολιτική ζωή και δίνει το κυβερνητικό χρίσμα στο εκάστοτε κόμμα, που διεκδικεί την εξουσία, μόνο εφόσον έχει εξασφαλίσει τη δική της οικονομική και πολιτική ασυλία, το αδιατάραχτο των οικονομικών της δραστηριοτήτων και την οικονομική απαλλαγή της απέναντι στις φορολογικές και λοιπές υποχρεώσεις της προς το κράτος.

Οι μεγαλοστομίες, οι κενές υποσχέσεις και τα ψέματα των κοινοβουλευτικών κομμάτων, τόσο από τη δεξιά και κεντροαριστερή πλευρά (Ν.Δ , ΑΝ.ΕΛ ,ΠΑ.ΣΟ.Κ και οι διασπάσεις του βλέπε ΠΟΤΑΜΙ,ΚΙ.ΔΗ.ΣΟ,ΔΗΜ.ΑΡ), όσο και από την αυτοαποκαλούμενη αριστερά συνεχίζονται. Τα έργα της μίας πλευράς (δεξιά, κεντροαριστερά, ακροδεξιά) τα γνωρίζουμε εδώ και πολλά χρόνια. Το τι θα κάνει η άλλη πλευρά (κοινοβουλευτική αριστερά) μπορούμε να το συμπεράνουμε μέσω των πραγματικών ερωτημάτων που θέτει η κοινωνία σε καίρια ζητήματα, όπως είναι η οικονομία, οι κοινωνικές παροχές (υγεία, παιδεία, συντάξεις, εγγυημένοι αξιοπρεπείς μισθοί, κλπ), ερωτήματα τα οποία παραμένουν είτε ασαφή, διανθισμένα με μισόλογα, είτε αναπάντητα.

Παράδειγμα ο ΣΥΡΙΖΑ, η αριστερή αξιωματική αντιπολίτευση, που έχει σοβαρές πιθανότητες να γίνει η επόμενη κυβέρνηση. Οι συναντήσεις με ανώτερα στελέχη της ΕΕ, η δήλωση αφοσίωσης στο καπιταλιστικό οικοδόμημα της Ε.Ε. και το ευρώ, οι ομιλίες του προέδρου του σε ημερίδα του ΣΕΒ και στη ΔΕΘ το 2013 στις “παραγωγικές τάξεις”, η ομιλία σε επιχειρηματίες μέλη του ελληνοαμερικανικού επιμελητηρίου και οι αλληπάλληλες παρουσίες βουλευτών σε συνδικαλιστικές συγκεντρώσεις των μπάτσων, αποδεικνύουν ότι τα επιτελεία των οικονομικών ελίτ δεν δείχνουν πλέον καμία ανησυχία για το “ριζοσπαστικό” ΣΥΡΙΖΑ, όσον αφορά τα συμφέροντά τους.

Όσο για τα υπόλοιπα αριστερά κόμματα που ζητούν την ψήφο του λαού, στο μεν ΚΚΕ ασχολούνται σχεδόν αποκλειστικά με το να κάνουν αντιπολίτευση στο ΣΥΡΙΖΑ, όποτε δε μιλούν μεταφυσικά για τη μελλοντική “εργατική εξουσία των εργαζομένων”, χωρίς να μιλούν ξεκάθαρα για το πώς αυτή θα καταστεί δυνατή στην ελληνική καπιταλιστική πραγματικότητα, ενώ τα υπόλοιπα αναμασούν τις Λενινιστικές και Μαρξιστικές θεωρίες μιλώντας για “επανάσταση των εργατών”, όχι μέσω της κοινωνικής επανάστασης, αλλά μέσω της ψήφου προς αυτά, μιας και συμμετέχουν αποδεχόμενα το καπιταλιστικά αστικό κοινοβουλευτικό παιχνίδι των εκλογών.

Φυσικά κανένα από τα αριστερά κόμματα, τόσο αυτά που υποστηρίζουν τη παραμονή της χώρας στο Ευρώ και την Ε.Ε., όσο και αυτά που ζητούν την έξοδο από την Ε.Ε. και την επιστροφή στη δραχμή, δεν λένε ξεκάθαρα ότι εφόσον το κυρίαρχο σύστημα είναι ο καπιταλισμός, είτε ευρώ, έχουμε, είτε δραχμή ο διαχωρισμός σε καταπιεστές και καταπιεζόμενους, πλούσιους και φτωχούς θα εξακολουθεί να υπάρχει. Γιατί οι οικονομικές συνταγές του καπιταλιστικού συστήματος, ό,τι μοντέλο και αν υιοθετεί (νεοφιλελευθερισμός ή κεϋνσιανισμός), ανέκαθεν ήταν, είναι και θα είναι καταστροφικές για την πλειοψηφία του κοινωνικού ιστού ωφελώντας ταυτόχρονα πλουσιοπάροχα τους λίγους ισχυρούς.

Τα ίδια ισχύουν και για όλα τα κόμματα (από την αριστερά, ως τη «λαϊκή» δεξιά όπως οι ΑΝ.ΕΛΛ, το ΛΑ.Ο.Σ. και ναζιστικά όπως η Χρυσή Αυγή) που έχουν μπει κάτω από τη μεγάλη ομπρέλα των αντιμνημονιακών,

γιατί το βαθύ κράτος και η διαχρονική κυριαρχία του συνεχίζει να παραμένει ακλόνητα βασισμένο στις εξουσιαστικές του επιβολές, είτε μέσω της πειθούς δια της προπαγάνδας των μιντιακών του μηχανισμών, είτε μέσα από την απροκάλυπτη καταστολή με τους στρατο-αστυνομικούς του μηχανισμούς, εναντίον όσων αγωνίζονται.

Λίγα Λόγια για τους Νεοναζί αλλά και κάθε λογής Δεξιούς και Ακροδεξιούς Φασίστες...

Η εισβολή των νεοναζί στο κοινωνικοπολιτικό προσκήνιο έγινε με γοργούς ρυθμούς, απολαμβάνοντας παράλληλα την αποδοχή και τα εύσημα από πολλές και διαφορετικές μεριές. Με την κάλυψη της αστυνομίας, οι φασίστες έδειξαν από νωρίς το “κοινωνικό” τους έργο με αμέτρητες επιθέσεις σε μετανάστες, αλλά και σε καταλήψεις και στέκια αναρχικών και γενικά σε οποιοδήποτε στέκονταν εχθρικά απέναντι τους.

Το αντιμεταναστευτικό παραλήρημα της Χ.Α. ενσωματώθηκε παράλληλα στην κεντρική πολιτική ατζέντα των τότε μεγάλων κομμάτων. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ο φράκτης στον Έβρο, και η αντιμετώπιση της μετανάστευσης αποτελούσαν για τις εθνικές εκλογές του 2012 βασικό ζήτημα κομματικής αντιπαράθεσης.

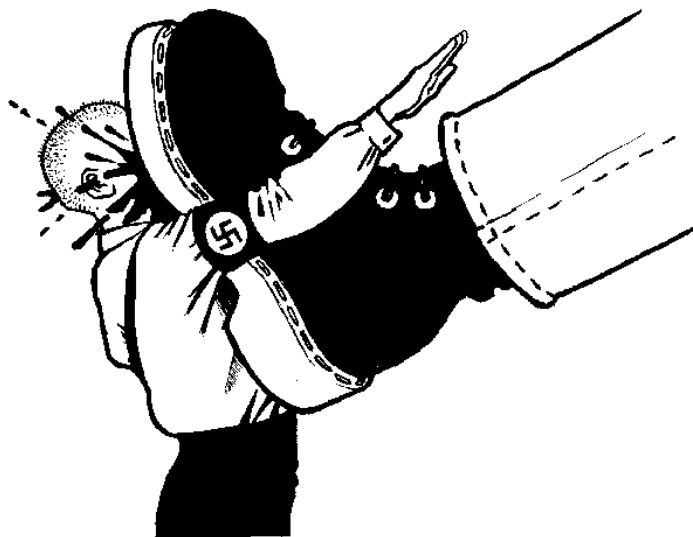
Από τη στιγμή όμως που μπήκαν στη βουλή, δεν άλλαξαν και πολλά ως προς τη “σωτηρία της πατρίδας”, αντιθέτως συνέχισαν το “θεάριστο” έργο τους με “αποκορύφωμα” τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα .

Αυτή η συγκεκριμένη εν ψυχρώ δολοφονία εξέθεσε τους πάντες. Οι φασίστες έτρεχαν να κρυφτούν, οι μπάτσοι να τα μπαλώσουν και η ελληνική κυβέρνηση να καθησυχάσει τα αφεντικά της στο εξωτερικό, ότι αυτή έχει τον έλεγχο της κατάστασης και όχι οι ναζί. Οι προφυλακίσεις των χρυσαυγιτών, μαζί με την απόπειρα απονομιμοποίησής τους, τόσο θεσμικά (επιχειρώντας να βγάλουν παράνομο το κόμμα τους), όσο και μιντιακά (διακόπτοντας απότομα την μέχρι τότε συνεχή προβολή τους) δεν αποτελούν τίποτα παραπάνω από ένα διακομματικό παιχνίδι άντλησης ψήφων, που οι ίδιοι δημιούργησαν στην πλάτη μιας εξαθλιωμένης και αναποφάσιστης κοινωνίας. Η άνοδος του φασισμού στον ελλαδικό χώρο

είναι δημιούργημα του καπιταλισμού και μια ακόμα εφεδρεία για το ξεπέρας των απαντών του κρίσεων.

Αμείωτος Αντιφασιστικός & Αντικρατικός Αγώνας

Ο μαχητικός αντιφασιστικός αγώνας έδωσε, πολύ πριν γίνει mainstream στα πάνελ της Τρέμη και του Πρετεντέρη, και συνεχίζει να δίνει μια λυσσαλέα μάχη απέναντι στους φασίστες και όσους τους υποστηρίζουν, χωρίς να περιμένει καμία συνθήκη για να ωριμάσει, χωρίς να περιμένει κανέναν σωτήρα για να τον σώσει. Οι φασίστες είτε

μέσα στη βουλή, είτε εκτός βουλής με άλλο όνομα, είτε μέσα στη φυλακή, είτε έξω στα γραφεία τους παραμένουν το ίδιο φασίστες και ως τέτοιοι θα αντιμετωπίζονται. Σε αρκετές περιοχές της χώρας ο αντιφασιστικός αγώνας πήρε διαστάσεις ενός ακήρυχτου πολέμου μεταξύ των μαχητών της ελευθερίας και των νοσταλγών του Χίτλερ. Και έτσι θα συνεχίσει!

Ενάντια σε Κράτος, Φασίστες και Εκλογές Αλληλεγγύη και Αυτοοργάνωση στις Γειτονιές

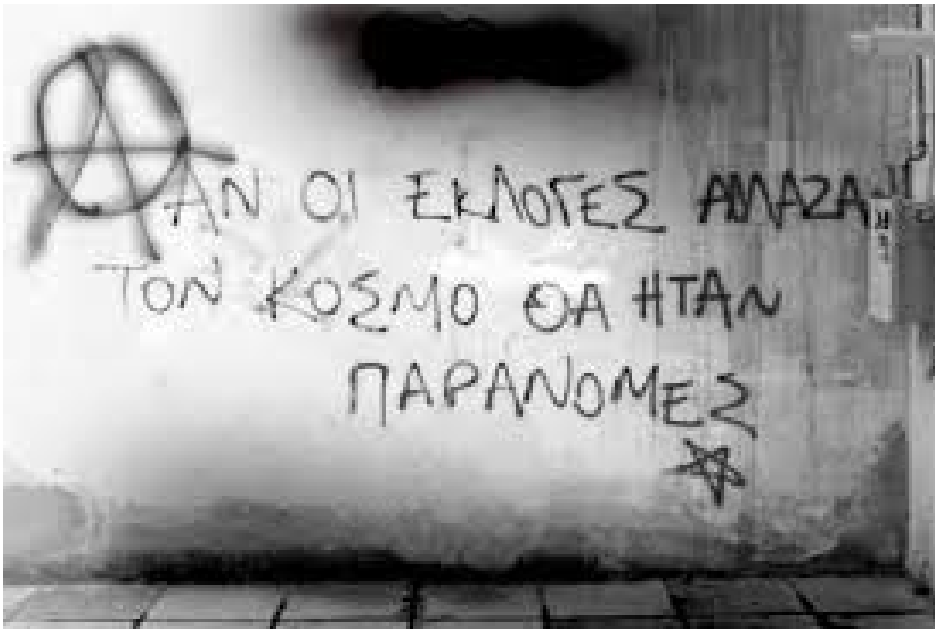
Οι εκλογές είναι ακόμα μια προσπάθεια από την πλευρά του κράτους αποπροσανατολισμού και μοίρασμα ψεύτικων ελπίδων, πως τάχα κάτι μπορεί να αλλάξει και αυτή τη φορά να πάρει “ριζοσπαστική” κατεύθυνση... Όμως οι διέξοδοι που ήδη εδώ και καιρό βλέπουν, όσοι ακόμα έχουν την αίσθηση του αυτοσεβασμού, δεν τους τις δίνει κανένα κόμμα ή θεσμικός φορέας. Τα τελευταία χρόνια παρατηρείται το φαινόμενο όλο και περισσότερος κόσμος να πραγματώνει έννοιες όπως η συλλογικοποίηση αναγκών, η αυτοοργάνωση και η αλληλεγγύη, όχι μόνο σε τοπικό επίπεδο, αλλά και διεθνώς. Έτσι έχουμε παραδείγματα από την

Τουρκία ,τη Βοσνία, το Κομπάνι, ως τη Βραζιλία και τις Η.Π.Α ,όπου άνθρωποι βγαίνουν στους δρόμους, εξεγείρονται, διεκδικούν και παίρνουν τη ζωή στα χέρια τους (με τραγικό φυσικά αντιπαράδειγμα τους φασίστες στην Ουκρανία). Αλλά και κοινότητες και ολόκληρες περιοχές που έχουν δείξει στην πράξη πως ένας άλλος τρόπος διαβίωσης και συνύπαρξης, με βάση την αυτοδιεύθυνση, την αλληλεγγύη και τον σεβασμό, τόσο στον άνθρωπο, όσο και στο περιβάλλον είναι εφικτός, όπως οι κοινότητες των Ζαπατίστας στο Μεξικό. Βλέπουμε δηλαδή κόσμο, να μη “μασάει” άλλο το παραμύθι της ανάθεσης ελπίδων σε κρατικούς-εθνικούς “φωστήρες” και να υιοθετεί (και σε πολλές περιπτώσεις χωρίς απαραίτητα να το γνωρίζει) κατεξοχήν ελευθεριακά-αναρχικά προτάγματα.

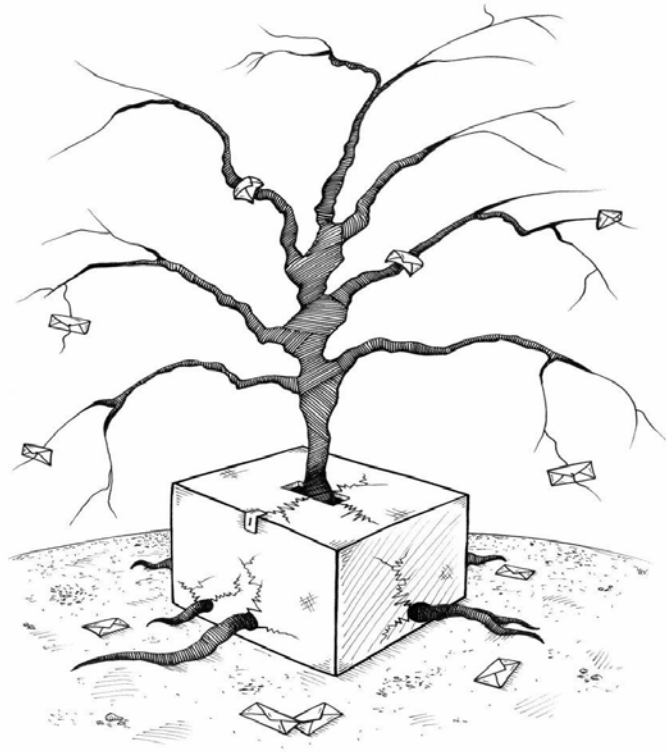
Έτσι από την οριζόντια οργάνωση των διάφορων διεκδικήσεων στις πλατείες και στους δρόμους, τη δημιουργία λαϊκών συνελεύσεων στις γειτονιές, τη δημιουργία σωματείων βάσης στους εργασιακούς χώρους και τις κολεκτίβες εργασίας, μέχρι τα κοινωνικά ιατρεία και τα ελευθεριακά σχολεία, και μέχρι τις καταλήψεις και τα στέκια, τις ομάδες αυτομόρφωσης, τους αυτοοργανωμένους ραδιοφωνικούς σταθμούς, τις εφημερίδες δρόμου και οτιδήποτε γενικά επιτρέπει και προωθεί την ελεύθερη έκφραση, όλο και περισσότερος κόσμος αντιλαμβάνεται και συνειδητοποιεί ότι η δύναμη για να ζήσει σαν πραγματικά ελεύθερος άνθρωπος βρίσκεται στα δικά του χέρια και μόνο.

Ο Δρόμος για την Κοινωνική και Ατομική Απελευθέρωση δεν είναι Στρωμένος με Ροδοπέταλα

Η αναρχική θεώρηση δεν προσφέρει μαγικές συνταγές ούτε “εύκολες” λύσεις. Δεν υπόσχεται ότι με το σπαθί της θα νικήσει το τέρας του καπιταλισμού από τη μια μέρα στην άλλη και θα απελευθερώσει από το κάστρο της κατανάλωσης και της

ατομικότητας τη «φυλακισμένη» κοινωνία, ζώντας τελικά όλοι ευτυχισμένοι σε ένα μακρινό μέλλον, που φαντάζει όλο και πιο απλησίαστο. Οι αναρχικοί και οι αναρχικές μέσα από καθημερινούς μικρούς και μεγάλους αγώνες στους χώρους εργασίας, στο δρόμο, σε καταλήψεις, σε αυτοοργανωμένα εγχειρήματα προσπαθούν να δομήσουν ένα διαφορετικό τρόπο ζωής και δράσης στον παρόντα χρόνο, στο εδώ και τώρα, μαζί με όσους δεν έχουν αναθέσει τις ζωές τους σε άλλους, όσους δεν περιμένουν να πιάσουν την “καλή” για να ζήσουν και όσους δεν ονειρεύονται τον εαυτό τους αφεντικό στη θέση των αφεντικών. Τα λάθη, οι παραλήψεις, οι συγκρούσεις, η απογοήτευση είναι μέρος του αγώνα και αυτό το γνωρίζουμε καλά. Όπως γνωρίζουμε ότι για μας η αλληλεγγύη, η αξιοπρέπεια, η ελευθερία δεν είναι λέξεις πτώματα στο στόμα, αλλά ο μόνος δρόμος για μια κοινωνία χωρίς καταπιεστές και καταπιεζόμενους, όπου όλα θα ανήκουν σε όλους.

Συνειδητή Πολιτική Αποχή από κάθε Εκλογική Διαδικασία

Η αποχή είναι η στάση πολιτικής συμπεριφοράς που δείχνει το δρόμο για μια αλλαγή από το σάπιο πολιτικό σύστημα της ανάθεσης και της εξουσίας των λίγων. Είναι η απαρχή της δημιουργίας κοινωνιών που θα αποφασίζουν ισότιμα για τον τρόπο που θα χειρίζονται τη ζωή τους και όχι κοινωνιών-υπηκόων που θα υποτάσσονται σκόντοντας το κεφάλι στις αποφάσεις των κυβερνήσεων.

Ηράκλειο Κρήτης, Γενάρης 2015

Αναρχική συλλογικότητα από την Κατάληψη Ευαγγελισμού "Sine Dominis"

Web: <http://evangelismos.squat.gr/> | Email: sinedominis@espiv.net